

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 984/2022
05.04.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., Општина ..., чији је пуномоћник Љубомир Пантовић, адвокат из ..., против тужене Спортско туристичке организације ББ, са седиштем у ..., чији је пуномоћник Светислав Пантовић, адвокат из ..., ради поништаја решења и утврђења радног односа, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 392/2021 од 15.10.2021. године, у седници одржаној 05.04.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 392/2021 од 15.10.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 322/19 од 14.09.2020. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиље и поништено решење о престанку радног односа број ../16 од 20.03.2016. године. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се утврди да је у радном односу на неодређено време код тужене. Ставом трећим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да је тужена врати на рад и распореди на радно место које одговара њеној стручној спреми. Ставом четвртим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 392/2021 од 15.10.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда у ставу другом и трећем изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке и одбијен, као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се поништи решење тужене о престанку радног односа тужиље број ../16 од 20.07.2016. године. Ставом трећим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу четвртном изреке, тако што је обавезана тужиља да туженој на име трошкова поступка плати 87.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, применом члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је 03.12.2012. године засновала радни однос на одређено време, за послове „руководилац службе рачуноводства и финансија“, до повратка са изборне функције стално запосленог. Након тога тужила је са туженом закључила више уговора о раду на одређено време почев од 13.09.2013. године до 30.06.2016. године и то: дана 13.09.2013. године за период од 13.09.2013. године до 13.11.2013. године за послове финансијски књиговођа; дана 12.11.2013. године за период од 14.11.2013. године до 14.02.2014. године за послове финансијски књиговођа; дана 07.02.2014. године за период од 15.02.2014. године до 05.05.2014. године за послове финансијски књиговођа; дана 29.04.2014. године за период од 06.05.2014. године до 06.11.2014. године за послове ликвидатор; дана 03.11.2014. године за период од 07.11.2014. године до 06.11.2016. године за послове ликвидатор, који је измењен анексом од 15.05.2015. године у делу послова које тужила обавља тако да је распоређена да обавља послове – шеф сектора за сигурност и одржавање. У периоду важења наведеног уговора тужила је потписала уговор о раду 08.11.2015. године за период од 08.11.2015. године до 31.12.2015. године за послове ликвидатор и уговор о раду у децембру 2015. године за период од 01.01.2016. године до 30.06.2016. године за послове ликвидатор. Након истека уговореног рока рада по последњем уговору тужена је донела решење о престанку радног односа тужили 20.07.2016. године, због истека рока на који је заснован радни однос са тужилом. Тужена, након истека уговореног рока радног ангажовања тужиле није добила сагласност локалне самоуправе за финансирање и радно ангажовање запослених нити за рад на одређено време, као ни за рад на неодређено време.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се утврди да је у радном односу на неодређено време код тужене и да је тужена врати на рад и распореди на радно место које одговара њеној стручној спреми, из разлога што је у спорном периоду на снази био Закон о буџетском систему којим је прописана забрана заснивања радног односа са новим лицима ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места и који је *lex specialis* у односу на одредбе Закона о раду, којима су прописани услови за преображај радног односа. Првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиле којим је тражила да се поништи као незаконито решење о престанку радног односа од 20.03.2016. године, јер је сматрао да није истекао рок на који је уговор о раду на одређено време био закључен, док је другостепени суд преиначио првостепену пресуду у овом делу и одбио као неоснован овај тужбени захтев тужиле. Ово јер је сматрао да је тужила потписала уговор о раду 03.11.2014. године за период од 07.11.2014. године до 06.11.2016. године за послове ликвидатор, а који је измењен анексом од 15.05.2015. године у делу послова које тужила обавља тако да је распоређена да обавља послове – шеф сектора за сигурност и одржавање, да је у

периоду важења наведеног уговора о раду тужиља потписала уговор о раду 08.11.2015. године за период од 08.11.2015. године до 31.12.2015. године за послове ликвидатор, као и уговор о раду у децембру 2015. године за период од 01.01.2016. године до 30.06.2016. године за послове ликвидатор, те како је наведеним уговорима тужиљи утврђен период рада код тужене до 30.06.2016. године, да је сагласно томе и донето побијано решење о престанку радног односа истеком рока на који је заснован радни однос.

По оцени Врховног касационог суда, правилно су одлучили нижестепени судови када су одбили, као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се утврди да је у радном односу на неодређено време код тужене и да се обавезе тужена да тужиљу врати на рад и распореди на радно место које одговара њеној стручној спреми, правилном применом материјалног права.

Чланом 37. став 6. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр.24/05 ... 75/14), прописано је да ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама овог закона, или ако запослени остане да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку времена за који је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време.

Тужени је јавно предузеће које сагласно члану 2. став 1. тачка 5. Закона о буџетском систему („Службени гласник РС“, број 54/09... 62/13 и 63/13 - исправка), је корисник јавних средстава, због чега се у односу на њега примењују одредбе и тог закона. Законом о изменама и допунама тог Закона („Службени гласник РС“ број 108/2013 од 06.12.2013. године) у члану 27е додати су нови ставови 34. и 35. којима је прописано да корисници јавних средстава не могу заснивати радни однос са новим лицима ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места до 31.12.2015. године, а изузетно од тог става радни однос са новим лицима може се засновати уз сагласност тела Владе, на предлог надлежног министарства, односно другог надлежног органа, уз претходно прибављено мишљење министарства. Члан 27е став 34. Закона новелиран је каснијим изменама и допунама, тако да корисници јавних средстава не могу заснивати радни однос са новим лицима ради попуњавања слободних односно упражњених радних места до 31. децембра 2016. године („Службени гласник РС“, број 103/2015). Чланом 105. наведеног Закона прописано је да ако су одредбе других закона, односно прописа у супротности са овим законом, примењују се одредбе овог закона.

Одредбе Закона о буџетском систему су *lex specialis* у односу на одредбе Закона о раду којима се прописују услови за заснивање радног односа на неодређено време, сагласно члану 105. Закона о буџетском систему. С обзиром на то да у овом случају се имају применити одредбе Закона о буџетском систему, па како је Законом о изменама и допунама Закона о буџетском систему, који је био у примени у време настанка спорног односа између странака било забрањено запошљавање нових лица у јавном сектору ради попуњавања слободних односно упражњених радних места, осим у изузетним случајевима, уз сагласност надлежног органа Владе, то је правилан закључак нижестепених суда да је овај тужбени захтев тужиље неоснован, а с тим у вези и ревизија тужиље.

Тужилца је са туженом закључила више уговора о раду на одређено време, па како је спорним решењем тужене од 20.07.2016. године одлучено да тужилци престаје радни однос због истека рока на који је заснован, то је правилан закључак другостепеног суда да је решење којим је тужилци отказан уговор о раду донето у свему у складу са законом, због чега нема места поништају истог и обавези тужене да тужилцу врати на рад.

С обзиром на напред изложено, неосновани су наводи ревизије о погрешној примени материјалног права, са којих разлога је Врховни касациони суд, на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић